

РЕШЕНИЕ

№ 14289

гр. София, 23.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД в публично заседание на девети август
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА
като разглежда докладваното от Теодора Анг. Карабашева Гражданско дело №
20231110134013 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава II-ра от Закона за защита от домашното
насилие (ЗЗДН).

Подадена е молба с правно основание чл. 8, т. 2 ЗЗДН, както и последващи
уточняващи молби от 29.06.2023 г. и 06.07.2023 г., от Т. Е. С. с ЕГН: ***** в
качеството си на баща и законен представител на малолетното дете М. Т. Е. срещу В. Г.
П. с ЕГН: ***** за защита на молителя от домашно насилие, които молби се
поддържат и в съдебното заседание. Твърди се, че на 03.06.2023 г. в гр. Ихтиман, ул.
„Цар Освободител“ № 125 в кафенето на СДС – кафе-сладкарница „City“, молителите,
както и ответницата седели на първата маса вътре в сладкарницата до прозореца.
Ответницата повикала детето при себе си, но след като последното отказало да дойде
при нея, П. осъществила спрямо детето актове на домашно насилие – ударила я силно
с ръка в задната част на главата, където главата се свързва с врата. Посочва се, че
ответницата обидила детето, като я нарекла „мангалка, малоумна...ще те открадна от
баща ти“, като продължила да □ казва, че баща □ нямало да я спаси, както и изрекла
думите „много си тъпа,ма,много си грозна, ма“. Вследствие на осъществените актове
на домашно насилие, детето М. Е. залитнало, стреснало се и се сгушило в баща си, като
се разплакала. В уточняващата молба от 29.06.2023 г. е посочено, че очевидци на
осъществените актове на домашно насилие били Сашо Петров Мичов и някакво
момиче, което ответницата била довела със себе си.

С разпореждане № 84691/07.07.2023 г. (л. 25 от делото) съдът е конституирал
като молител и детето М. Т. Е., действащо чрез нейния баща и законен представител Т.
Е. С. на основание чл. 9, ал. 2 вр. чл. 8, т. 2 от ЗЗДН.

Ответникът по молбата, редовно призована, се явява в съдебно заседание и оспорва изцяло същата.

Със заповед за незабавна защита от 07.07.2023 г. съдът е наложил спрямо ответницата мярка за защита по чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН (задължаване да се въздържа от домашно насилие спрямо пострадалото лице).

Софийският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта и основателността на молбата:

Съгласно чл. 2 от ЗЗДН „Домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство“.

Молбата е подадена от лице, за което се твърди да е пострадало от актове на домашно насилие и за негова защита, поради което съгласно чл. 8, т. 2 е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирано за това лице. Същата е подадена срещу пасивно легитимиран да отговаря по молбата ответник съгласно чл. 3, т. 2, т. 3 и т. 4 ЗЗДН в качеството □ на възходящ /майка/ на втория молител по делото /л. 14 от делото/. В молбата за защита се твърди да е извършен от ответника спрямо детето акт на домашно насилие на 03.06.2023 г., който бил осъществен и в присъствието втория молител, като молбата до съда за защита от тези актове е подадена на 20.06.2023 г., поради което и е спазен преклузивният срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН.

По делото са представени писмени доказателства – декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, в която са описани актовете на насилие от 03.06.2023 г., като е посочено, че на цитираната дата около 13:00 часа ответницата, Т. С. и детето М. седели на първата маса вътре в сладкарница „СДС“ в гр. Ихтиман до прозореца. Ответницата повикала детето при себе си, но след като последното отказало да дойде при нея, П. осъществила спрямо детето актове на домашно насилие – ударила я силно с ръка в задната част на главата, където главата се свързва с врата, както и обидила детето, като я нарекла „мангалка, малоумна...ще те открадна от баща ти“, като продължила да □ казва, че баща □ нямало да я спаси, както и изрекла думите „много си тъпа,ма,много си грозна, ма“. Вследствие на осъществените актове на домашно насилие, детето М. Е. залитнало, стреснало се и се сгушило в баща си, като се разплакала.

В представения по делото социален доклад от ДСП – Ихтиман, при разговор с майката на детето, е констатирано, че при осъществена социална анкета в дома на В. П., жилището на същата разполага с всички необходими санитарно-битови условия за

здравословното отглеждане, израстване и развитие на детето. В доклада е посочено още, че майката не е прекарвала време насаме с детето, тъй като бащата винаги присъствал на техните срещи, както и че самите срещи като време, дата и място се определяли единствено от бащата, който упражнява родителските права върху детето. От приложеното по делото протоколно определение от 11.10.2022 г., постановено по гр.д. № 20221840100001 по описа на РС-Ихтиман, се установява, че Т. Е. С. и В. Г. П. са постигнали споразумение по реда на чл. 51 СК относно упражняването на родителската права върху детето М. Е., относно местоживеенето му и относно режима на лични контакти на детето с майката. По делото е приобщена и предварителна оценка на потребностите на социалните услуги, от което се установява желанието на ответника В. П. да използва социална услуга в общността към дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Ихтиман, която предоставя информиране и подкрепа на семейства от общността и изготвя оценка на родителски капацитет.

По делото са разпитани доведения от молителя свидетел Сашо Петров Мичов и доведените от ответната страна свидетели Камелия П. Добрева и Теодора Пламенова Попова.

При разпита си свидетелят Мичов заявява, че познава страните от самото начало, тъй като са семейни приятели. Споделя, че при всяко посещение от ответницата при детето М. е присъствал, тъй като молителят-баща няма автомобил, като при всяко посещение ответницата обиждала детето с думите „мангалка“, казвала, че била лигава, невъзпитана и грозна и □ говорила на „ма“. Заявява, че на 03.06.2023 г. процесните страни, свидетелят и братовчедката на ответницата били на среща в кафе „СДС“ в гр. Ихтиман, като всички те, заедно с детето М., седели на маса, намираща се до тротоара вън от заведението. В свидетелските си показания сочи, че ответницата за пореден път заплашвала детето, като □ казвала, че ще я вземе от баща □ и ще я даде на полицаите, че повече няма да се вижда с нея, като я ударила по главата, което станало в присъствието на Т., В., нейната братовчедка и на свидетеля Мичов. Изтъква, че актът на насилие се случил по време на движение, след като станали от заведението – между заведението и автомобила, когато майката ударила детето по тила. Бащата замълчал след осъществения удар. Споделя, че след удара детето се гушкало в баща си и плакало след това в колата, докато ги оставил у тях. Свидателят Мичов твърди, че преди акта на домашно насилие не бил влизал в заведението.

В разпита си свидетелят Добрева твърди да е присъствала на срещата на 03.06.2023 г. с кафе „СДС“ в гр. Ихтиман, на която присъствали Т., В., детето М., свидетелката Добрева и друг свидетел Теодора, която стояла на друга маса, с разстояние около метър от масата, на която седели Т., В., детето М. и свидетеля Добрева. Масата, на която седели четиримата, била вътре в заведението до вратата. Разказва, че срещата се случила към 13:00 часа като първо всички седнали в заведението, но останали за кратко, тъй като ответницата искала да отидат до един

магазин, за да купи нещо на детето, но детето нищо не искало от нея, повтаряло на майка си през цялото време, че е лоша майка, ударила майката по ръката, като накрая не отишли до магазина. В този момент ответницата попитала бащата какво е това възпитание от негова страна и го попитала дали може да вземе детето при нея за събота и неделя, но бащата отказал. Свидетелката разказва, че след това при тях дошъл Сашо Мичов, който прибрал Т. и детето. В показанията си свидетелят Добрева посочва още, че била през цялото време на срещата и не е чула нито обиди, нито е видяла удари към детето от страна на майката, както и че през цялото време никой не се е карал на детето и всички се държали много добре. Споделя, че тя, Т., В., Теодора и детето М. не стояли много в кафенето, а отишли към магазина веднага след кафето, където детето нищо не искало да ☐ бъде купувано от ответницата и ударила майка си по ръката, след като ☐ предложила да ☐ купи нещо от магазина, като ударът бил извършен в магазина. След това пак се върнали на същата маса в кафенето, когато Сашо Мичов пристигнал и прибрал детето и Т..

В настоящото производство е разпитана и свидетелят Теодора Пламенова Попова, която твърди да е присъствала на цялата среща, проведена на 03.06.2023 г. В свидетелските си показания сочи, че тя, ответницата и Камелия отишли към заведение в гр.Ихтиман, където Т. и детето М. вече били седнали на маса. Когато пристигнали при тях, свидетелят Попова седнала на друга маса, отделно от останалите, за да не им пречила, която била до прозореца. Соци, че ответницата искала да купи нещо на детето за първи юни, поради което и всички – ответницата, Т., детето, Камелия и свидетелят Попова отишли в магазина. В магазина детето казало на майка си, че „не иска нищо от нея“, че била „лоша майка“ и че „тати ще ☐ купи“ и шляпнала майка си по ръката. Тогава В. се обърнала към Т. и му казала, че е възпитал лошо детето им. Разказва, че след това всички се върнали в кафето и седнали на масата до прозореца, където ответницата попитала Т. дали може да вземе детето за един-два дена, но бащата отказал, вследствие на което двамата се скарали. Твърди, че не е видяла ответницата да удрия детето по главата, а само малко ☐ се скарала и се обърнала към бащата, за да го попита как я възпитава. В разпита си изтъква, че и преди е присъствала на срещи, осъществявани между Т., В. и детето, като споделя, че Сашо винаги ги карал или ги прибирал.

Други допустими и относими доказателства по делото не са представени.

Съдът намира обаче че актовете на домашно насилие на ответника не са доказани по делото. Съображенията за това са следните:

Съдът намира за недоказани актовете на извършване на домашно насилие на 03.06.2023 г., както се твърди от молителя в подадената молба- удар по главата и отправянето на думите „мангалка“, „малоумна“, „много си грозна и тъпа, ма“ към пострадалото дете от страна на ответницата по молбата. По делото е представена

декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН (л. 7 от делото), в която са описани твърдените актове на домашно насилие. Същата обаче е обявена от закона за достатъчно доказателство, единствено когато по делото няма други събрани доказателства, какъвто не е настоящият случай, доколкото на описаните акта на насилие са присъствали очевидци. Ето защо декларацията не следва да се ползва с формалната доказателствена стойност, придадена ѝ от чл. 13, ал. 3 ЗЗДН.

За самото извършване на твърдените актове на домашно насилие липсват убедителни доказателства по делото. В показанията си свидетелят Мичов – очевидец, посочва, че той, Т., детето М., В. и нейната племенничка седели на маса, намираща се на тротоара вън от заведението, докато в уточняващата молба на молителите от 06.07.2023 г. се твърди, че всички седели на първата маса до прозореца, намираща се вътре в заведението. Освен това в показанията си, свидетелят Мичов твърди, че отправените от майката към детето заплахи на процесната дата са се изразявали в думите: „ще те взема от баща ти и ще те дам на полицаите“, като споделя, че на всяка среща майката се обръщала към детето с думите „мангалка“ и я обиждала на „ма“, но не сочи такива да са били изричани на 03.06.2023 г., както е описано в молбата на молителите. В допълнение следва бъде отчетено и обстоятелството, че по делото не успя да се установи конкретното място, на което се твърди да са били извършени актовете на домашно насилие и начина им на извършване, доколкото в показанията си свидетелят Мичов твърди, че майката е ударила детето по главата по време на движение, т.е. в периода от ставането им от заведението и докато вървели към колата, докато твърденията в молбата и последващите уточняващи молби на молителите описват като място на извършване на твърдените актове на домашно насилие от дата 03.06.2023 г. самото заведение-сладкарница „СДС“ в гр. Ихтиман, т.е. обидните думи и ударът са били осъществени в самото заведение. Предвид констатираните противоречия, съдът намира, че не следва да дава вяра на показанията на свидетеля Мичов, доколкото и при извършена съвкупна преценка с останалия по делото доказателствен материал, същите се характеризират с множество противоречия, несъответствия и липса на житейска последователност. В тази връзка само за пълнота следва да бъде отбелязано, че житейски нелогично е при осъществяване на удар от страна на майката спрямо детето в присъствието и на бащата, последният да не вземе абсолютно никакво отношение и да замълчи, виждайки как детето започва да се плаче.

Съдът не кредитира с доверие в цялост и показанията, дадени от свидетелите Попова и Добрева. Досежно показанията, дадени от свидетеля Добрева, от една страна, съдът не кредитира същите поради възможната заинтересованост от крайния изход на спора на свидетелката, която следва да се отчита съгласно разпоредбата на чл. 172 ГПК, но и поради непоследователността на изложеното от нея. В един момент свидетелката убедително разказва, че тя, В., Т., другата свидетелка Теодора и детето М. отишли в магазина, за да може В. да купи нещо на детето, като в магазина детето

ударило майката по ръката и не искало нищо да □ се купува, докато в друг момент посочва, че докато седели в заведението през цялото време детето повтаряло на майка си, че е лоша майка и че я ударила по ръката, като накрая не били отишли до магазина, т.е. че така и не станали от заведението. Отделно в показанията си, свидетелят Добрева изтъква, че през цялото време, докато седели в заведението, не е чула обиди и не е видяла актове на насилие от страна на ответницата към детето, както и че всички се държали много добре и е нямало пререкания, което не кореспондира с показанията на свидетеля Попова, която изтъква, че след като Т. отказал да даде детето на В. за един-два дена, същите се скарали пред всички, т.е. включително и пред детето, като посочва и че ответницата малко се скарала на детето в заведението. Предвид констатираните несъответствия и поради изолираността на същите от останалия по делото материал, съдът намира, че не следва да кредитира показанията на свидетеля Добрева в посочените по-горе части. В останалата им част, съдът ги кредитира като правдиви, логични и последователни. По отношение свидетелските показания на Теодора Попова, съдът намира, че следва да даде вяра на същите в частта, в която сочи, че не е чула обидни думи или заплахи, както и че не е видяла осъществяването на акт на домашно насилие от страна на ответницата спрямо детето. Съдът кредитира показанията на свидетеля Попова и в частта, в която споделя, че ответницата се скарала малко на детето и е потърсила обяснение от бащата за начина, по който я възпитава. Житейски логично и правдиво е всеки родител да се интересува от начина на отглеждане и възпитание на своето дете, както и да осигурява необходимия майчин контрол върху поведението на същото както спрямо нея самата, така и спрямо околните.

При формиране на вътрешното си убеждение относно доказаността на извършените актове на домашно насилие спрямо детето съдът акцентира на обстоятелството, касаещо множеството противоречия в показанията на разпитаните свидетели, както и липсата на убедителни, преки и относими доказателства досежно осъществяването на твърдените актове на домашно насилие, ведно с липсата на убедителни доказателства и относно последиците от акта на насилие, въз основа на които да се направи извод за твърдяното деяние на ответницата. Установява се, че отношенията между бащата и майката на детето са се изострили, което неимоверно се установява и върху режима на лични контакти с детето, както и върху самото дете. Обстоятелството, че родителите не могат да постигнат разбирателство относно въпросите, свързани с изпълнение на режима на лични отношения между бащата и детето, настоящият състав намира да не обуславя нужда от защита по реда на ЗЗДН. Несъмнено липсата на нормален диалог между майката и бащата се отразява негативно върху психиката на малолетното дете. Родителите обаче са тези, които следва да предприемат съответни действия, за да не въвличат детето в споровете помежду си. От събраните по делото доказателства не може да бъде изведен извод за осъществени в

действителност актове на домашно насилие от страна на ответницата спрямо детето М.. За пълнота следва да се посочи, че дори и да се приеме да е бил осъществен твърденият удар по главата спрямо детето от страна на ответницата, то съдът намира, че същият следва да се характеризира по-скоро като акт, с който се упражнява родителски контрол и който всъщност е бил упражнен с превъзпитателна цел. Това обаче не обуславя намесата на съда в правната сфера на ответника и налагането на мерки за защита от домашно насилие. Целта на ЗЗДН е да се защитят лица, които действително са пострадали от домашно насилие, а не да урежда спорове между родители за родителски права върху общите им деца, нито да се използва за уреждането на други отношения между родителите, свързани с упражняването на родителските права и задължения (арг. от чл. 123 СК).

Предвид изложеното съдът намира, че молбата е неоснователна, поради което съдът следва да я отхвърли и да откаже издаването на заповед за съдебна защита.

По разноските:

Ответната страна е претендирала присъждането на разноски в размер от 600.00 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 03.08.2021 г. С оглед обаче разпоредбата на чл. 11, ал. 3 от ЗЗДН при отказ за издаване на заповед или при отмяна на заповедта, държавната такса и разноските по делото се заплащат от молителя, освен когато молбата е за защита на лица, които не са навършили 18-годишна възраст, какъвто е и настоящият случай, поради което и претендираните разноски следва да останат в тежест на ответницата така, както ги е сторила.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молба с вх.№ 175492/20.06.2023 г. правно основание чл. 8, т. 2 от ЗЗДН на Т. Е. С. с ЕГН: *****, подадена от името на детето М. Т. Е. с ЕГН: *****, срещу В. Г. П. с ЕГН: *****, по повод твърдени актове на домашно насилие от 03.06.2023 г., като **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА**.

ОТМЕНЯ издадената в настоящото производство заповед за незабавна защита от 07.07.2023 г.

Препис от решението да се връчи на страните.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в седемдневен срок, считано от връчването му на страните – чл. 17, ал. 1 ЗЗДН.

Съдия при Софийски районен съд: _____